

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 21T/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010084
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavel Ištók
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2020:2520010084.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany samosudcom Mgr. Pavlom Ištókom v trestnej veci obžalovaného L. D. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 02. decembra 2020, takto

rozhodol:

Obžalovaný
L. D., nar. XX.XX.XXXX F. S. L., trvale bytom Q. XXXX,

sa uznáva za vinného, že

v období od mesiaca od mesiaca október 2018 až doposiaľ v obci Q. a ani na inom mieste na území Slovenskej republiky, si ako otec maloletej dcéry Z. D., a v období od mesiaca apríl 2019 až doposiaľ, si ako otec maloletého syna L. D., riadne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, pričom obe maloleté deti boli uznesením Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P/204/2018 zo dňa 12.10.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra sp, zn. 7CoP/58/2018 zo dňa 15.01.2019, zverené do osobnej starostlivosti matky M. D. C., hoci obvinený L. D. vedel, že v zmysle ustanovenia § 62 odsek 3 Zákona o rodine je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť minimálne vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa, toto minimálne výživné vo výške 28,08 Eur na každé svoje maloleté dieťa (v období od októbra 2018 do júna 2019) a minimálne výživné vo výške 28,79 Eur na každé svoje dieťa (od júla 2019 do 30. júna 2020) a minimálne výživné vo výške 29,42 Eur na každé svoje dieťa (od 01.07.2020 do 02.12.2020) neplatil, s výnimkou mesiacov november 2018, november 2019, január 2020, kedy uhradil celkom 93,22 Eur, a mesiacov september 2020, október 2020 a november 2020, kedy uhradil celkom 210 Eur, v októbri 2020 zakúpil maloletému L. zimné topánky v hodnote 32,90 Eur a tablet Samsung Galaxy TAB 4 v hodnote 20 Eur, v uvedenom období sa o svoje deti inak nestaral a nezaujímal, napriek tomu, že jeho majetkové pomery mu umožňovali plniť si vyživovaciu povinnosť, čím za uvedené obdobie dlhuje na výživnom M.C. D. C. sumu vo výške 966 Eur,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona.

Z a t o s a m u
u k l a d á :

Podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ť o v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany podala na Okresný súd Piešťany dňa 29.04.2020 obžalobu na L. D. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona na skutkovom základe že v období od mesiaca od mesiaca október 2018 až doposiaľ v obci Q. a ani na inom mieste na území Slovenskej republiky, si ako otec maloletej dcéry Z. D., a v období od mesiaca apríl 2019 až doposiaľ, si ako otec maloletého syna L. D.C., riadne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, pričom obe maloleté deti boli uznesením Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P/204/2018 zo dňa 12.10.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra sp, zn. 7CoP/58/2018 zo dňa 15.01.2019, zverené do osobnej starostlivosti matky M. D. C., hoci obvinený L. D. vedel, že v zmysle ustanovenia § 62 odsek 3 Zákona o rodine je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť minimálne vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované neplnoleté dieťa, toto minimálne výživné vo výške 28,08 Eur na každé svoje maloleté dieťa (v období od októbra 2018 do júna 2019) a minimálne výživné vo výške 28,79 Eur na každé svoje dieťa (od júla 2019 do 29. apríla 2020) neplatil, s výnimkou mesiacov november 2018, november 2019, január 2020, kedy uhradil celkom 93,22 Eur, v uvedenom období sa o svoje deti inak nestaral a nezaujímal, napriek tomu, že jeho majetkové pomery mu umožňovali plniť si vyživovaciu povinnosť, čím za uvedené obdobie dlhuje na výživnom M. D. C. sumu vo výške 819,54 Eur.

Súd vo veci rozhodol trestným rozkazom zo dňa 06. mája 2020 proti ktorému v zákonom stanovenej lehote podali odpor prokurátorka Okresnej Prokuratúry Piešťany a obžalovaný. Obžalovaný v podanom odpore uviedol, že v uznesení Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P/204/2018 v bode 20 odôvodnenia sa uvádza, že o výživnom na maloleté deti a styku súd nerozhodoval, tak ako o tom žiadala matka v návrhu. O deti javil záujem počas celého obdobia. Manželka mu sústavne bránila v styku s deťmi, odmietala prevziať veci ktoré im kúpi a taktiež hotovosť. Zmarila konanie o ÚPP k maloletým vedené na OS Topoľčany pod sp. zn. 10P/60/2019 kde sa malo rozhodnúť aj o výške výživného a v konaní 9P/88/2019 vedenom na OS Piešťany bola označená za pôvodcu rozpadu manželstva z dôvodu nevery. Matka svojím konaním porušila ustanovenia § 18 a 19 zákona o rodine. Uviedol, že sa už minimálne 12 mesiacov domáha vykonania testu DNA na určenie otcovstva k maloletej Z., nakoľko je vysoko pravdepodobné že sa nejedná o jeho biologického potomka. Navrhol vypočuť svedkov L. D., V. M., L. Q. J. J. B. a vyžiadať spis PN2/OSPODaSK/SPO/2019/152 z oddelenia sociálno právnej kurately v Piešťanoch.

Na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkyne M. D. C., prečítaním uznesenie OS Topoľčany z 12.10.2018 a uznesenia KS NR z 15.01.2019, rodných listov maloletých detí, - správy zo Soc. poisťovne, pobočka Trnava z 14.02.2020, správy od bývalých zamestnávateľov a lekárskeho správ.

Dokazovaním vykonanom na hlavnom pojednávaní, súd zistil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný pri svojom výsluchu uviedol, že neodkladným opatrením z 12.10.2018 boli mal. deti zverené do starostlivosti manželky. Ale taktiež v tomto uznesení v spojení s uznesením odvolacieho súdu je v bode č. 20 odôvodnenia uvedené, že otec nemá určenú vyživovaciu povinnosť a taktiež nemá určený styk. Uviedol, že deti 2 roky nevidel, nemal tel. kontakt. Viackrát sa domáhal styku, kedy manželka, teda aj na podnety príslušného policajta, ktorý tieto veci riešil, na základe telefonátu oznámila iba že dieťa je v poriadku a nepraje si aby vedel kde sa dieťa nachádza. Maloletému L. asi v 2 alebo 3 roku bol diagnostikovaný hyperkinetický syndróm, neskôr s ťažko narušenou komunikáciou. Manželka so synom mala navštevovať logopedickú ambulanciu, neurologickú ambulanciu, psychologickú ambulanciu, kde ju nenavštevovala. O dieťa javil záujem, fakticky celý život. S tým, že v prípade maloletej F., sa bude jednať o zapretie otcovstva, nakoľko sa necíti byť otcom. Cíti sa nevinný, nakoľko má za to, že som sa riadil uzneseniami súdov a má za to, že doteraz mu boli upierané práva až teda začiatkom tohto roku s si podal neodkladné opatrenie na určenie styku s maloletým, kde mi bolo vyhovené, KS to potvrdil, s tým že matka toto rozhodnutie neodkladného opatrenia, ktoré bolo vykonateľné, marila - 7x, kedy v súčasnosti momentálne voči matke na OS v Topoľčanoch pod sp. zn. 6Em/60/2020 prebieha výkon rozhodnutia z

dôvodu marenia týchto rozhodnutí. Stretáva sa s maloletým som bol od začiatku neodkladného opatrenia, bol 2 vikendy a jedna streda, ostatné matka marila. Taktiež z dôvodu, že som mal úraz. Má určený styk každú nepárnu stredu od 15 do 19 a každý párný vikend od piatku od 15 do nedele do 17. Teda s tým, že fakticky toto neodkladné opatrenie je síce vykonateľné, je v platnosti min. 3 mesiace a z tých 3 mesiacov bolo matkou umožnený styk asi 3x, ale teda prišlo - prišlo k skutočnostiam, kedy matka navádzala rôzne osoby na trestnú činnosť. Kedy matka pripájala k odvolaniu voči neodkladnému opatreniu svoju kolegyňu M. W., aby ho očierňovala a aby ho poškodila ako osobu pred súdom - teda v tomto styku - tvo veci sa koná trestné stíhanie. Pri pokusoch o prevzatie syna bol viackrát napadnutý, syna naposledy videl v marci 2020. Uviedol, že v prípade mal. F. do času vykonania testu DNA sa dohodli teda aspoň na tú minimálnu čiastku dávať, tých 30% životného minima. Uviedol, že je ochotný doplatiť zameškané výživné vrátane výživného za mesiace máj až september 2020, le s tým, že má morálny problém a to taký, že ako mu bude odčinené to, že s s dieťaťom nemohol byť. Momentálne je a po 3 mesačnej PNke s tým, že od apríla má stále v trestnom konaní nevyplatenie mzdy a odstupného, kde mu bývalý zamestnávateľ dlží za mzdu okolo 700€ + odstupné, spôsobil mu škodu na sociálnom a zdravotnom poistení, kde na základe úrazu, keď mal prerezanú šľachu musí chodiť na rehabilitácie. Predpokladá že by mohol po nástupe do zamestnania dosiahnuť príjem zhruba okolo tých tisíc - tisícsto - tisícvesto eur.

Poškodená M. D. C. na pojednávaní uviedla, že obžalovaný výživné na svoje deti neplatí, odkedy bol prepustený z výkonu trestu. Bol viackrát poučený, či už KO dokonca aj pani sudkyňou W., že sa tým dopúšťa aj trestného činu. Uviedla že nikdy sa nepreukázalo, že by syna zanedbávala. Navštevovali vždy všetkých odborníkov, chodia na logopédiu, navštevujú psychológa, psychiatra aj neurológa. Z. je jeho dcéra, avšak s tým, že keď ho prepustili z väzenia odmietla sa s ním stretávať, bol vyzvaný na to aby si urobil testy DNA, tak isto aj KO mu to viackrát navrhla, navrhla mu to sudkyňa, že si musí v samostatnom konaní o to požiadať. Už 2 roky sa to rieši, doteraz neurobil nič preto. Čo sa týka L., odkedy obžalovaného prepustili z väzenia, tak sa stretávali, bolo v rozmedzí ten prvý rok viac menej krátko-dlhý si ho brával. Keď prišla corona tak sa s malým nestretávali, vzhľadom na tie opatrenia. Výživné neposielal. Povedal, že to doplatí. Nedoplatil to. Počas pandémie sme navštevovali aj poradňu, aby sme sa naučili medzi sebou komunikovať. Tam mu bolo navrhnuté, že počas pandémie môže prísť na 2 hodiny za malým do C., aby teda strávil s ním nejaký čas. No a vtedy ho nasilu odtiaľ zobral, takže viac menej on si ten styk vynucoval nasilu, aj keď nerobila som mu s tým problémy. Na výživnom obžalovaný ku dňu výsluchu dlhuje sumu uvedenú v obžalobe 819,54 Eur a ďalšie mesiace od podania obžaloby. Uviedla, že maloletému nič nie je, chodí s ním na potrebné vyšetrenia a riadne sa o neho stará.

Na pojednávaní dňa 02.12.2020 obžalovaný uviedol, že 29.09.2020 manželke osobne odovzdal sumu 50 eur, čo mu potvrdila SMS-kou, následne manželke 29.10.2020 odovzdal 60 eur, čo mu potvrdila mailom, 10.11.2020 na účet dcéry F. C. poslal 100 eur. Maloletému tiež zakúpil aj zimné topánky v 10/2020 v hodnote 32,90 eur a následne mu zadovážil tablet Samsung Galaxy TAB4, ktorý využívajú na telefonovanie, bolo to v 10/2020, teraz ho využíva na online vyučovanie. Kúpil ho z druhej ruky za cca 20 eur.

Poškodená uviedla, že potvrdzuje platbu 50 eur, ktorú jej obžalovaný priniesol do práce, 60 eur bola od neho prevziať a 100 eur poslal na účet dcéry, ktorý využíva. Topánky synovi zakúpil, tiež mu dal tablet, aby s ním mohol telefonovať. Tablet syn používa na telefonovanie a školu.

Uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 12.10.2018 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým boli maloleté deti Z. J. L. zverené do osobnej starostlivosti matky a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej o rozvod manželstva rodičov. Súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že o výživnom pre maloleté deti a o úprave styku otca s nimi nerozhodol, pretože na takéto rozhodnutie nemá žiadne podklady, najmä dôkazy o majetkových a zárobkových pomeroch účastníkov a prešetrenie pomerov v domácnostiach rodičov a zistené stanoviská samotných maloletých detí.

Na odvolanie obžalovaného rozhodol Krajský súd v Nitra uznesením zo dňa 15.01.2019 tak, že vo vyhovujúcom výroku napadnuté uznesenie zmenil tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým dočasne zveril maloleté deti do osobnej starostlivosti a návrh otca maloletých detí na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Námitky uvedené v odvolaní považoval odvolací súd za nedôvodné, dočasné zverenie detí do osobnej starostlivosti matky považoval za vecne správne, avšak s tým že neurčil dobu jeho trvania až do skončenia konania o rozvod a úpravu výkonu rodičovských práv na čas po rozvode ale túto výslovne neupravil. Návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadal upraviť

styk medzi ním a maloletým L. zamietol, nakoľko nemal osvedčenú dôvodnosť návrhu, nakoľko svoje tvrdenia nijako neosvedčil.

Z rodných listov maloletej Z. a maloletého L. vyplýva, že ako otec je zapísaný obžalovaný.

Z priloženého zoznamu priebehu poistení predloženého Sociálnou poisťovňou vyplýva, že za obžalovaného odvádza poistné od 19.10.2018 L. T. na základe dohody o pracovnej činnosti, od 01.02.2019 L. T. na základe pravidelného príjmu zamestnanca, od 20.03.2018 P. K., P.D..G.. ako pravidelný príjem zamestnanca a od 26.04.2019 P. K., P.D..G.. na základe dohody o pracovnej činnosti, od 15.05.2019 J., P.D..G.. - ako pravidelný príjem zamestnanca, od 30.05.2019 L. T. na základe dohody o pracovnej činnosti, od 02.09.2019 P. K. P.D..G. na základe dohody o pracovnej činnosti a od 21.10.2019 P. K., P.D..G. ako pravidelný príjem zamestnanca, a Q. B. od 08.01.2020 do 11.02.2020 na základe dohody o vykonaní práce.

K dátumu 10.02.2020 obžalovaný nebol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

Zo správy od zamestnávateľa L. T. vyplýva, že obžalovaný pracoval na základe dohody pracovnej činnosti od 19.10.2018-10.01.2019, 01.02.2019 do 05.03.2019 a od 30.05.2019 do 31.07.2019 na pozícii kuchár a za uvedené obdobie mal priemerný čistý mesačný príjem 91,48 eur.

Zo správy zamestnávateľa J. P.D..G. vyplýva, že obžalovaný bol zamestnaný na skrátený pracovný úväzok od 15.05.2019 do 30.09.2019 ako kuchár, pričom jeho priemerný čistý mesačný príjem za uvedené obdobie bol vo výške 256,77 Eur.

Zo správy od zamestnávateľa P. K. P.D..G. vyplýva že obžalovaný bol zamestnaný od 21.10.2019 do 13.12.2019 v pozícii kuchára, z čistý mesačným príjmom 182,38 eur.

Obžalovaný má v registri trestov 5 záznamov - 3 odsúdenia má zahladené, hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený.

Trestný rozkaz Okresného súdu Trnava z 30.06.2007, právoplatný 27.07.2007. Uložený mu bol podmienený trest odňatia slobody 2 roky so skúšobnou dobou 2 roky a 6 mesiacov do 27.01.2010, výkon trestu mu bol nariadený 23.11.2010, zmena väznice 23.01.2018, dňa 09.10.2018 bol podmienenčne prepustený s probačným dohľadom Okresným súdom Rimavská Sobota, sp.zn. 2Pp/6/2018 so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, zvyšok trestu 4 mesiace 1 deň, dĺžka probačného dohľadu v trvaní 18 mesiacov.

Trestný rozkaz Okresného súdu Piešťany z 13.06.2011, právoplatný 29.06.2011. Uložený mu bol nepodmienený trest odňatia slobody 6 mesiacov, zmena väznice 23.01.2018, dňa 09.10.2018 bol podmienenčne prepustený s probačným dohľadom Okresným súdom Rimavská Sobota, sp.zn. 2Pp/6/2018 so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, zvyšok trestu 4 mesiace 1 deň, dĺžka probačného dohľadu v trvaní 18 mesiacov.

V registri priestupkov má obžalovaný pred spáchaním tohto skutku 1 záznam - 26.01.2012 - konanie zastavené.

Obec Q. oznámila, že voči obžalovanému nebolo vedené žiadne konanie vo veci porušovania verejného poriadku a občianskeho spolužitia. Rodinné a majetkové pomery nie sú známe. úrad F. G. oznámil že obžalovaný sa v mieste bydliska nezdržiava a nebol prejednávaný komisiou verejného poriadku.

Na podklade takto vykonaného dokazovania súd, hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., dospel jednoznačne a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku a dopustil sa ho obžalovaný.

Súd skutkový stav ustálil v zhode so skutkovou vetou výrokovej časti obžaloby za súčasného použitia ustanovenia § 122 ods. 13 Tr. zák., v zmysle ktorého ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák., ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa /v tomto prípade dňa 02.12.2020/.

Súd ako predbežnú otázku /z hľadiska možnosti vyvodenia trestnej zodpovednosti, keďže súd v trestnom konaní pri posudzovaní trestnej zodpovednosti páchatel'a za neplnenie zákonnej povinnosti vyživovať iného nie je viazaný rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní/ hodnotil majetkové po-

mery obžalovaného v rozhodnom čase a jeho potenciál za účelom ustálenia výšky výživného, ktoré bol schopný a teda povinný platiť, pričom v tomto smere považoval výšku vyživovacej povinnosti povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa (t.j. vo výške toto minimálne výživné vo výške 28,08 Eur na každé svoje maloleté dieťa (v období od októbra 2018 do júna 2019) a minimálne výživné vo výške 28,79 Eur na každé svoje dieťa (od júla 2019 do 30. júna 2020) a minimálne výživné vo výške 29,42 Eur na každé svoje dieťa (od 01.07.2020 do 02.12.2020)

Výživné v uvedenej zákonom stanovenej minimálnej výške na každé z maloletých detí nie je sumou, ktorá by bola neadekvátne a neprimeraná a ktorú by obžalovaný, pokiaľ by jeho snaha platiť výživné bola úprimná a nie iba formálna, nebol schopný uhrádzať.

Súd mal za preukázané, že obžalovaný si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť riadne neplnil od mesiaca október 2018 až do 02.12.2020 (v období od októbra 2018 do júna 2019 o výške toto minimálne výživné vo výške 28,08 Eur na každé svoje maloleté dieťa) a minimálne výživné vo výške 28,79 Eur na každé svoje dieťa (od júla 2019 do 30. júna 2020) a minimálne výživné vo výške 29,42 Eur na každé svoje dieťa (od 01.07.2020 do 02.12.2020) neplnil,

Čiastočnou výnimkou z neplnenia s vyživovacej povinnosti obžalovaného aspoň v minimálnom rozsahu boli mesiace november 2018, november 2019, január 2020, kedy uhradil celkom 93,22 Eur, a mesiace september 2020, október 2020 a november 2020, kedy uhradil celkom 210 Eur, v októbri 2020 zakúpil maloletému L. zimné topánky v hodnote 32,90 Eur a tablet Samsung Galaxy TAB 4 v hodnote 20 Eur, čím za uvedené obdobie dlhuje na výživnom M. D. C. sumu vo výške 966 Eur

Vina obžalovaného je preukázaná nielen svedeckou výpoveďou M. D. C., vykonanými listinnými dôkazmi, ale v podstate aj samotnou výpoveďou obžalovaného, ktorý potvrdil že s maloletým synom sa 2 roky nevidel, nemal s ním kontakt, v podstate však o neho záujem javil, s tým, že jeho stretávanie sa s ním marila matka. Vo vzťahu k maloletej dcére uviedol, že sa bude snažiť zaprieť svoje otcovstvo, nakoľko sa necíti byť otcom. Uviedol, že je ochotný doplatiť zameškané výživné vrátane výživného za mesiace máj až september 2020, len s tým, že má morálny problém a to taký, že ako mu bude odčinené to, že s dieťaťom nemohol byť.

Argumenty, ktorými sa obžalovaný snažil presvedčiť súd o tom, že mu objektívne okolnosti bránia plniť si svoju vyživovaciu povinnosť v stanovenej výške, považuje súd v kontexte vykonaného dokazovania za mimoriadne chudobné, často nelogické, iracionálne až absurdné /svedčiacie tak zrejme o jeho absolútnom nepochopení spoločenskej reality, najmä vzťahov práv a povinností a s tým súvisiacej zodpovednosti jednotlivca za svoje konanie/, a preto za neprijateľné. Vychádzajúc z jeho vyjadrení je zrejme, že obžalovanému uniká zásadný fakt, že plodenie detí nie je športom, ale zakladá jeden z najvýznamnejších /v spoločenskej aj ľudskej rovine/ a preto zákonom chránených zodpovednostných vzťahov. Rodič splodením dieťaťa preberá na seba zodpovednosť, ktorá ho sprevádza po celý život, a preto je jeho povinnosťou, aby urobil všetko preto /maximalizoval svoje úsilie/, aby dokázal svoje záväzky a povinnosti vždy a za každých okolností splniť /primerane rozhodnutie NS ČR č. 4Tdo 250/2012/.

Konštatovanie súdu v uznesení Okresného súdu Topoľčany zo dňa 12.10.2018 (že o výživnom pre maloleté deti a o úprave styku otca s nimi nerozhodol, pretože na takéto rozhodnutie nemá žiadne podklady, najmä dôkazy o majetkových a zárobných pomeroch účastníkov a prešetrenie pomerov v domácnostiach rodičov a zistené stanoviská samotných maloletých detí) obžalovaného povinnosti plniť si vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu nezbavuje, ide len o dôvody, ktoré bránili súdu v danej fáze rozhodovania rozhodnúť o výživnom na maloleté deti, jeho vyživovacia povinnosť teda trvá.

Obrana obžalovaného v konfrontácii s ďalšími vykonanými dôkazmi neobstojí, súd ju považuje za účelovú, vedenú snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil, pričom záver o zavinení obžalovaného súd aj o skutočnosť, že ak by bol, počas žalovaného obdobia bez príjmu, nemajetný, pretože každý rodič je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu určenom v zákone o rodine bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Nehovoriac o tom, že ide o prvoradú povinnosť obžalovaného vyplývajúcu mu zo zákona o rodine, ktorá má prednosť pred všetkými inými jej povinnosťami. Na jej splnenie bol a aj je povinný vyvinúť maximálne úsilie. Z vykonaného dokazovania vyplynulo že obžalovaný v žalovanom období mal príjem keď pracoval a za obdobie od 19.10.2018-10.01.2019, 01.02.2019 do 05.03.2019 a od 30.05.2019 do 31.07.2019 na pozícii kuchár dosahoval priemerný čistý mesačný príjem 91,48 eur, od 15.05.2019 do 30.09.2019 ako kuchár, pričom jeho priemerný čistý mesačný príjem za uvedené obdobie bol vo výške 256,77 Eur od

21.10.2019 do 13.12.2019 v pozícii kuchára, z čistý mesačným príjmom 182,38 eur. Tento príjem bol teda dostatočný na to, aby si svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu mohol plniť.

Tak ako aj v iných obdobných prípadoch, pri verbalizovaných snahách obžalovaného o úhradu zročného výživného s cieľom aplikovať ustanovenia o účinnej lútosti, súd hlavné pojednávanie odročil a poskytol obžalovanému šancu dlžné výživné uhradiť. Vytvoril mu tak časový priestor, ktorý sám obžalovaný žiadal, lebo podľa vlastných slov mal nastúpiť do práce s mesačným príjmom zhruba do tisíc až tisíc dvesto eur.

Napriek tomu tento priestor nevyužil v plnej miere, medzi pojednávaniami si čiastočne vyživovaciu povinnosť splnil (čo súd zohľadnil) a na ďalšom pojednávaní žiadala ďalší časový priestor s tým, že na jednej strane poukazoval na okolnosti ktoré mu zabránili zameškané výživné za taký krátky čas doplatiť na druhej strane však v prípade maloletej dcéry poukazoval na možnosť vykonania testov DNA a v podstate domáhania sa zapretia jeho otcovstva k nej.

Tento prístup súd vyhodnotil ako špekuláciu obžalovaného keď na jednej strane tvrdí že mu doplatiť zameškané výživné zabránili objektívne okolnosti na druhej strane však minimálne vo verbálnej podobe aj smerom do budúcnosti svoje otcovstvo k jednému z maloletých detí popiera. K tomu treba dodať, že nie je povinnosťou súdu poskytovať obžalovanému možnosť dlh na zročnom výživnom uhradiť, išlo o jednorazový benefit poskytnutý zo strany súdu (tak ako aj v iných prípadoch), ktorý v určenom čase obžalovaný nevyužil. Nič mu však nebráni pri zahlásenom odvolaní proti rozsudku svoj dlh uhradiť do času, kým sa senát odvolacieho súdu odoberie na záverečnú poradu.

Podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Páchateľ sa trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona dopúšťa už tým, že si najmenej po dobu 3 mesiacov v období dvoch rokov neplní svoju zákonnú povinnosť vyživovať, alebo zaopatrovávať iného, čo aj z nedbanlivosti. Pokiaľ tak koná aj nad rámec troch mesiacov už len udržuje tento protiprávny stav, inak povedané spojito, v každom časovom momente pokračuje v páchaní tejto trestnej činnosti až do jej dokončenia. Páchaním tejto trestnej činnosti sa preto rozumie celá doba jeho páchania, a to až do doby pokiaľ nie je dokončený, čo sa stane až vyhlásením rozsudku prvého stupňa. Dokončenie páchania skutku v uvedenom zmysle je rozhodujúce len pre posúdenie odkedy páchatel začne páchať nový skutok.

Objektom tohto trestného činu, ktorý môže byť po subjektívnej stránke spáchaný úmyselne i z nedbanlivosti, je nárok na výživu, pokiaľ je založený na ustanoveniach zákona o rodine. Neplnením vyživovacej povinnosti sa oprávnenej osobe nedostane všetko, čo je obsahom tejto povinnosti. Pojem výživného nie je zákonom bližšie definovaný, pričom podľa ustálenej súdnej praxe výživné pre dieťa slúži na uspokojovanie všetkých životných potrieb pre jeho všestranný rozvoj po stránke fyzickej i duševnej a môže byť plnené predovšetkým platením v pravidelných opakujúcich sa sumách, môže tiež spočívať v poskytovaní určitých naturálnych plnení (napr. poskytovaním bývania) a najmä v zabezpečovaní osobnej starostlivosti o oprávnenú osobu. Z hľadiska trestnej zodpovednosti páchatela sa však nevyžaduje, aby vyživovacia povinnosť a jej rozsah bola určená rozhodnutím súdu. V prípade, že o otázke výšky a rozsahu vyživovacej povinnosti bolo v občianskom (opatrovníckom) súdnom konaní už právoplatne rozhodnuté, nie je súd v trestnom konaní pri posudzovaní trestnej zodpovednosti páchatela za nesplnenie zákonnej povinnosti vyživovať, alebo zaopatrovávať iného, týmto rozhodnutím viazaný. Pri rozhodovaní o vine súd v trestnom konaní posudzuje samostatne rozsah vyživovacej povinnosti páchatela ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Tr. por. a môže preto vychádzať z iného rozsahu vyživovacej povinnosti páchatela, než bol určený občianskoprávnym rozhodnutím (Uznesenie NS SR sp. zn. 5Tdo 16/2012 z 29.3.2012)

Skutok tak ako bol súdom ustálený v skutkovej vete výroku o vine rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, lebo obžalovaný v žalovanom období viac ako tri mesiace počas dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom čím sa dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona.

Obžalovaný konal ako trestne zodpovedný páchatel' a konal v priamom úmysle, nakoľko chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom. Na záver treba uviesť, že vyvodu trestnej zodpovednosti obžalovaného nebránil ani tzv. materiálny korektív uvedený v § 10 odsek 2 Trestného zákona, lebo zo spôsobu vykonania činu a najmä jeho následku, ale aj okolností, za ktorých bol spáchaný a miere zavinenia obžalovaného, po objektívnom vyhodnotení týchto kritérií, je evidentne zrejmé, že stupeň závažnosti činu bol vyšší ako nepatrný a konanie tak bolo treba definovať ako prečin. Zvlášť v situácii, keď konanie obžalovanej napĺňa kvalifikačný znak determinujúci použitie vyššej trestnej sadzby, by podľa súdu nebolo aplikačne správne konštatovať, že stupeň závažnosti spáchaného prečinu je nepatrný

Z objektívneho hľadiska je nepochybné, že obžalovaný si bol a je vedomý svojej zákonnej povinnosti /vyplývajúcej jednak z ustanovenia § 62 ods. 1 Zákona o rodine a jednak zo skutočnosti že deti boli neodkladnými opatrením súdom zverené do osobnej starostlivosti matky, napriek tomu výživné ani v minimálnom zákonom stanovenom rozsahu neplatil a spoliehal sa, že sa trestnej zodpovednosti za svoje konanie zbaví jednoduchým poukázaním na buď na nedostatok finančných prostriedkov a to bez akýchkoľvek objektívnych dôvodov resp popieraním otcovstva k maloletej dcére a skutočnosťou že mu matka mala jeho styk s maloletým synom mariť.

Samotná skutočnosť že v priebehu žalovaného obdobia by matka maloletých detí obžalovanému styk (pravdepodobne len zo synom, keďže len o styk s ním mal podľa jeho vyjadrení obžalovaný záujem) marila hoc aj neoprávnene, obžalovaného povinnosti prispievať na výživu maloletých detí v minimálne stanovenom zákonom rozsahu zbavovať nemôže. Je zrejmé že matka výživu detí zabezpečovala každodennou starostlivosťou a obžalovaný si situáciu úplne nesprávne a nelogicky vyhodnotil tak, že ak mu nie je umožnený styk z dieťaťom tak nemá ani žiadne vyživovacie povinnosti.

Súd návrh obžalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom L. D., V. M., L. Q. a J. B. odmietol nakoľko uvedené dôkazy sa mali týkať okolností nepodstatných pre rozhodnutie resp. ich bolo možné zistiť z iných vykonaných dôkazov. Takéto výsluchy by boli vzhľadom na uvedenú skutočnosť nadbytočné a nehospodárne.

Súd vyhodnotením vyššie uvedených okolností daného prípadu a osoby páchatela u obžalovaného ustálil z hľadiska subjektívnej stránky jeho konania zavinenie vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zák., nakoľko z konania obžalovaného, ktorý napriek tomu, že o svojej zákonnej povinnosti vyživovať svojej maloletej deti vedel, výživné neplatil a pre zmenu tohto stavu nevykonal prakticky nič aj napriek tomu, že, nemožno konštatovať iný záver ako ten, že obžalovaný svojou nedostatočnou aktivitou jednoznačne chcel porušiť spoločenský záujem chránený Trestným zákonom, spočívajúci v ochrane nároku oprávnenej osoby na výživné.

Podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel' bol už za trestný čin odsúdený.

Naplnený bol i objekt útoku a objektívna stránka, t.j. také konanie obžalovaného, ktoré vyplýva zo stíhaného skutku uvedeného vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Výšku dlžného výživné súd vo výroku rozsudku modifikoval keď táto ku momentu vyhlásenia rozsudku súdu po zohľadnení výšky plnení obžalovaného v priebehu súdneho konania ako aj ceny resp. hodnoty zabezpečených vecí dosiahla výšku 966 Eur.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd vychádzal z ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, pričom vzal do úvahy spôsob spáchania činu, jeho následky, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny

život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'mi tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu a výmery trestu súd v súlade s ust. § 34 odsek 4 Trestného zákona prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu obžalovanému taktiež obligatórne prihliadol podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. V prípade obžalovaného súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť, že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písmeno m) Trestného zákona), V dôsledku prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností potom súd ukladal trest podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona v rámci zákonom stanovenej sadzby 0 až 2 roky trestu odňatia slobody, pričom túto s poukazom na ust. § 38 ods. 4 znížil v dolnej hranici o jednu tretinu, t.j. ukladal trest v rozmedzí 8 mesiacov až 2 roky. V rámci tejto sadzby vymeral obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, teda na úplnej dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby.

Obžalovanému bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody s poukazom na § 49 ods. 2 Trestného zákona keďže súd ho odsudzuje za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odsúdenia (10.10.2018 - 10.04.2020) a použitie § 49 ods. 1 Trestného zákona - podmienené odloženie výkonu trestu nie je možné použiť. Uložením iného tzv. alternatívneho trestu by nebolo možné podľa názoru súdu dostatočným spôsobom vyjadriť závažnosť konania obžalovaného, ktorý je k plneniu si tejto elementárnej povinnosti evidentne ľahostajný keď jeho dlh na výživnom už presiahol 900 eur, pričom od z jeho postoja a vyjadrení vyplýva, že výživné ani v minimálnom rozsahu na maloletú dcéru nemieni platiť vôbec. Preto podľa názoru by ani inak nebolo možné očakávať, že iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody by splnil u neho svoj účel z hľadiska individuálnej prevencie. Obžalovaného súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko z odpisu registra trestov je zrejmé, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Takto uložený trest považoval súd vzhľadom na osobu obžalovaného ako aj okolnosti spáchania skutku za dostatočný tak na jeho nápravu, ako aj ochranu spoločnosti. Zároveň podľa názoru súdu uložený trest zodpovedá potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie a je tak dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu, ako ho má na mysli Trestný zákon.

O osobe obžalovaného súd z odpisu registra trestov zistil, že 3 jeho predchádzajúce odsúdenia sú zahladené a na tieto neprihliadal, Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 30.06.2007, právoplatný 27.07.2007 mu bol uložený mu bol podmienený trest odňatia slobody 2 roky so skúšobnou dobou 2 roky a 6 mesiacov do 27.01.2010, výkon trestu mu bol nariadený 23.11.2010, zmena väznice 23.01.2018, dňa 09.10.2018 bol podmienené prepustení s probačným dohľadom Okresným súdom Rimavská Sobota, sp.zn. 2Pp/6/2018 so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, zvyšok trestu 4 mesiace 1 deň, dĺžka probačného dohľadu v trvaní 18 mesiacov.

Trestným rozkazom z Okresného súdu Piešťany z 13.06.2011, právoplatný 29.06.2011 mu bol uložený mu bol nepodmienečný trest odňatia slobody 6 mesiacov, zmena väznice 23.01.2018, dňa 09.10.2018 bol podmienené prepustení s probačným dohľadom Okresným súdom Rimavská Sobota, sp.zn. 2Pp/6/2018 so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, zvyšok trestu 4 mesiace 1 deň, dĺžka probačného dohľadu v trvaní 18 mesiacov.

Súd primárne pred obligatónym postupom podľa ustanovenia § 49 ods. 1 Tr. zák., v zmysle ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia, nemôže podmienené odložiť výkon trestu odňatia slobody, skúmal, či v danom prípade nebude účelné obžalovanému uložiť alternatívne peňažný trest, resp. trest povinnej práce. Súd uzavrel, že takéto tresty by boli za daných okolností nedostatočné a nepochybne by nespĺňali požiadavku najmä individuálnej prevencie, navyše by ich uložením nepochybne došlo ku sťaženiu možnosti úhrady dlžného výživného obžalovaným a preto súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 8 mesiacov, pri ktorého výkone v prípade súhlasu obžalovaného

s prácou v ústave na výkon trestu, nedôjde k takému výraznému obmedzeniu možnosti obžalovaného aspoň čiastočne prispievať na výživu oboch maloletých detí y počas obmedzenia jeho osobnej slobody. Pri ukladaní výšky trestu odňatia slobody sa súd zaoberal aj otázkou možnosti použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 Tr. zák., avšak dospel k záveru, že takýto postup neodôvodňovali ani okolnosti prípadu, teda všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie stupňa závažnosti trestnej činnosti /obžalovaný opakovane ignoroval svoju vyživovaciu povinnosť/, ani osoba obžalovaného /ako objektu trestu/, u ktorého súd nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by bolo možné konštatovať, že uložený trest by mohol byť obžalovaným vnímaný citelnejšie ako u iných páchatel'ov rovnakej trestnej činnosti. Súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa názoru súdu je uložený trest odňatia slobody zákonný, spravodlivý a adekvátny a splní svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. tak v rámci jeho pôsobenia na obžalovaného, ako aj jeho pozitívneho vplyvania na ostatných členov spoločnosti z hľadiska generálnej prevencie. Súd považuje najmä vzhľadom na okolnosti predmetnej veci /obžalovaný bez akejkolvek snahy o nápravu spoločensky nežiaduceho stavu ignoroval svoju nielen zákonnú, ale najmä ľudskú, morálnu a etickú povinnosť zabezpečovať aspoň minimálnym spôsobom, teda finančne, starostlivosť o svojich potomkov, platenie výživného je totiž to najmenej, čo môže rodič pre zdravý fyzický a duševný vývoj svojho dieťaťa, ktoré nevychováva, urobiť/ uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody za nevyhnutné, nakoľko je zrejme, že obžalovaný vníma podmienený trest odňatia slobody a povinnosti uložené súdom iba za formalitu, ktorá mu nijako nebráni v ich ignorácii a faktickom opakovaní rovnakého protiprávneho konania. Podľa názoru súdu po podmienenom prepustení obžalovaného z výkonu trestu, ktoré nevedlo k jeho náprave, iba dočasná izolácia od spoločnosti u obžalovaného potenciálne vzbudí pochybnosti o doterajšom spôsobe jeho života a obmedzenom rebríčku jeho hodnôt a prijme ho k tomu, aby si konečne uvedomil závažnosť dôsledkov svojho protiprávneho konania a v budúcnosti ho bude motivovať k väčšej aktivite, výsledkom ktorej bude schopnosť riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť.

Nad rámec hore uvedeného súd obžalovanému pripomína, že v zmysle ustanovenia § 86 písm. a) Tr. zák. trestnosť prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 zaniká, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel' svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd /v tomto prípade sa jedná o odvolací súd, ktorý je príslušný rozhodnúť o odvolaní obžalovaného/ odobral na záverečnú poradu.

Poučenie:

Proti tomu rozsudku je možné podať odvolanie do 15 (pätnástich) dní odo dňa jeho oznámenia. Oznámením rozsudku sa rozumie jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Odvolanie sa podáva na Okresnom súde Piešťany, rozhodovať o ňom bude Krajský súd v Trnave. Odvolanie má odkladný účinok.